

Åttonde söndagen efter Trefaldighet, 2020-08-02, Andakt i Coronatider av Solveig Högberg.

Andlig klarsyn

Jeremia 7:1-7, Romarbrevet 8:14-17, Matteusevangeliet 7:13-14

**Omvändelse börjar med att se
av Christina Grenholm**

Han hade just påbörjat föräldradigheten med sitt första barn. Han hade stora planer för vad som skulle hinnas med när barnet sov. Men barnet hade just tagit sina första steg. Pappan insåg att det skulle bli mycket passning. Någon sa då att detta var hans möjlighet att upptäcka världen. ”Bara den som vandrar nära marken kan se dina under, Gud” sjunger vi i Elisabeth Nordlanders psalm.

Jesus varnar för den breda vägen och uppmanar oss att ta den smala. På den breda vägen går det fort. Synfältet blir smalare när farten ökar. Det blir svårare att se vem man möter och omöjligt att avgöra om det är en invandrare, en faderlös eller en änka.

På den smala vägen måste vi gå långsamt, särskilt eftersom porten till den är trång. Vi får vänta och se oss omkring. Tiden förvandlas från bristvara till oändlig resurs. Det finns tid att mötas, att lyssna till berättelser och drabbas av livsöden. Omvändelsen börjar med att se. Och den som ser vill lyssna och veta mer. På den smala vägen kan ingen susa förbi i hög fart. Där berör vi varandra.

Det blir mindre viktigt varifrån vi kommer när vi står vid samma port. Vi blir ett med varandra. Vi delar bördor och lidanden. Men vi delar också glädje. Vi vandrar långsamt på den smala vägen och ser Guds under. För eländets berättelser är aldrig hela sanningen. Änkans ögon lyser när hon berättar om sin man. Barnets berättelse om hur det var att ligga bredvid pappan i gräset och se larven som kröp och myran som stretade är inte bara minnen av det som gått förlorat. Det är skatter som alltid finns kvar. På den långsamma vandringen lyser de som stjärnor.

Valet mellan den breda och den smala vägen gäller inte om vi vill vara Guds barn eller inte, utan om vi förmår upptäcka det. Om vi minns att vi alltid kan ropa till Gud. Att Gud är som en fader och en moder betyder ju att Gud längtar efter barnets rop, liksom vi jordiska föräldrar vill finnas till för våra barn.

Hur livet blir beror i hög grad på vad vi ser och uppmärksammar. Om vi rör oss tillräckligt varsamt för att se medmänniskan och upptäcka undret i eländet, ljuset i mörkret, svalkan i hettan. Om vi hinner fråga efter vem som är vårt ursprung och varför vi finns till. Om vi uppfattar att delat lidande till slut leder till härlighet. Om vi väljer att gå tillsammans med de svaga och utsatta i stället för att svänga upp på motorvägen och susa fram nästan utan markkontakt. Om vi väljer att låta vägen vara målet snarare än en transportsträcka.

Vi kan upptäcka livet och ana evigheten. Hellre klarsynt än trångsynt, hellre närsynt än med blicken flackande mot ett avlägset fjärran. Bara den som vandrar nära marken kan se dina under Gud.

Berättelsen är lånad ur boken ”Kyrkoårets gudstjänster 2019-2020